

Để nhớ một thời ta đã qua

(truyenngan.com.vn - Tham gia bài viết cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Nhưng thời gian không ở lại, phải không em?

I. Cấp II

1. Tôi biết nhỏ từ năm đầu của cấp 2. Nhỏ không thu hút tôi bằng ánh mắt bồ câu, khuôn mặt dễ thương hay nụ cười tỏa nắng... Nhỏ trong mắt tôi là một cô bé cao nhòng, ốm nhách và đen nhẻm với mái tóc chấy nắng vàng hoe nhưng những đứa trẻ nơi quê heo hút này. Bù lại, nhỏ làm tôi chú ý bởi cái tính nóng như lửa và sự thông minh của nhỏ. Ngoài ra cái tính tình như con trai của nhỏ khiến cho chúng tôi dễ dàng làm quen với nhau.

Nhỏ làm lớp phó còn tôi làm lớp trưởng. Trong lớp tôi thấy nhỏ hầu như không chơi thân với một bạn nào cả. Thế mà nhỏ lại chơi rất thân với tôi. Vì vậy, những đứa bạn cùng lớp gắn ghép tôi với nhỏ là một đôi, tôi cảm thấy vui vui vì điều đó. Mặc dù lúc đó chỉ có mười mấy tuổi đầu. Dường như đối với nhỏ những lời nói kia không có ảnh hưởng gì tới tình bạn của chúng tôi cả. Nhỏ và tôi vẫn cứ kè kè cùng nhau học, đôi khi lang thang vào mấy quán cóc tám dóc. Cứ thế, chúng tôi bên nhau cho hết thời cấp hai với bao kỉ niệm buồn vui lẫn lộn. Trong tôi, đã nhen nhóm những tình cảm hơn một tình bạn dành cho nhỏ. Hình như tôi thích nhỏ.

2. Lần đầu tôi gặp hấn nhìn hấn khờ khờ thế nào ấy. Nhưng theo thông tin mà tôi biết hấn mới chuyển từ miền Tây lên và lực học của hấn rất giỏi. Hấn là lớp trưởng, tôi là lớp phó. Thế là hấn lọt vào tầm ngắm của tôi. Từ trước đến giờ tôi luôn đứng vị trí đầu, không ai được cướp hết. Huống chi hấn là người lạ. Vậy là, tôi cho hấn vào danh sách đề phòng làm “địch thủ”. Nhưng thời gian tiếp xúc với hấn càng nhiều tôi thấy hấn cũng dễ gần đó chứ. Rồi không biết từ bao giờ từ “địch thủ” mà tôi chuyển qua làm bạn với hấn. Hai đứa lúc nào cũng kè kè với nhau. Tôi nghe những đứa trong lớp gắn ghép tôi với hấn là một cặp, nhưng kệ chúng, mỗi miệng thì thôi, lo gì. Lần nào nghe xong tôi cũng nhe răng cười. Làm sao hấn và tôi thích nhau được? Đúng không lớp trưởng?

II. Cấp III

1. Tốt nghiệp cấp 2 xong tôi chọn một trường ở huyện khác học. Còn nhỏ vẫn ở huyện cũ. Thời đó không như bây giờ một chút là điện thoại, hay facebook nên tôi và nhỏ không liên lạc được với nhau. Trong môi trường mới tôi lại thấy nhớ nhớ nhỏ nhiều hơn, tôi quyết định đi về lại nhà thằng bạn cấp 2 gần nhà nhỏ để hỏi thông tin về nhỏ vì nó đang học cùng trường với nhỏ. Sau bao đắn đo, tôi viết thư cho nhỏ rồi hồi hộp chờ đợi.

Liệu nhỏ có thấy vui khi nhận thư tôi không nhỉ? Nhỏ sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Không biết nhỏ mặc áo dài như thế nào nhỉ? Chắc đẹp lắm phải không nhỏ?

Một hôm, tôi nhận được thư nhỏ. Nhìn dòng chữ tròn ngay ngắn trước mắt mà tim tôi muốn nhảy ra ngoài. Nhỏ nói rất vui khi nhận được thư tôi, nhỏ kể học chung với thằng bạn cấp hai gần nhà nhỏ. Nhỏ không quen được với lớp mới, nhỏ cảm thấy áp lực. Lá thư đầu và tôi và nhỏ trao đổi thư từ 3 năm cấp ba, cùng nhau động viên nhau học tập. Thời gian cuối cấp 3, tôi ít liên lạc hơn vì bận rộn cho việc ôn thi tốt nghiệp và lựa chọn trường để thi đại học.

Nhưng nhỏ vẫn thực hiện quy ước, mỗi tháng viết một bức thư cho tôi. Mỗi tháng nhận được thư nhỏ, tôi thấy rất hạnh phúc. Tôi không biết mình đã đọc những bức thư của nhỏ bao nhiêu lần, những cảm xúc ấy vẫn cứ nguyên vẹn trong tôi như lần đầu đọc chúng. Ngày trước khi nhỏ thi tốt nghiệp tôi viết hẳn cho nhỏ một cuốn sổ với nhiều thứ cả thơ văn và những lời tâm sự trong lòng mình và gửi nhỏ. Hình như tình cảm tôi dành cho nhỏ không chỉ dừng lại là thích. Hình như tôi yêu em mất rồi. Em có hiểu lòng tôi?

2. Tốt nghiệp xong cấp 2 xong tôi và hẳn mỗi người chọn một trường riêng. Thông tin liên lạc không được như bây giờ thế tôi rất buồn, chẳng lẽ mất liên lạc với hẳn luôn sao? Ý nghĩ này khiến tôi không chấp nhận được. Tôi mới có mỗi người bạn là hẳn thôi mà...

Một hôm bỗng dưng tôi nhận được thư. Là của hẳn, tôi thấy rất vui như đứa trẻ nhận lại được món đồ chơi mà mình thích. Thế là tôi bắt hẳn phải thực hiện một giao ước với với tôi là mỗi tháng tôi mới hẳn một lần viết thư cho nhau.

Lớp mới khiến tôi thực áp lực. Tôi không thể giao tiếp với ai trong lớp. Thời gian cấp 3 tôi rơi vào trầm cảm và chỉ cho nhận thư của hấn mỗi tháng làm niềm vui nhỏ của bản thân. Có phải vì bạn mới mà thư từ hấn gửi cho tôi thưa dần? Trước ngày thi tốt nghiệp tôi nhận được món quà từ hấn là một cuốn sổ viết gần hết. Nội dung hình như khác so với những lá thư trước, tôi thấy có những điều không đúng. Hay tôi hiểu lầm ý của hấn? Hấn thích tôi?

III. Đại học

1. Tôi với nhỏ lại mất liên lạc một thời gian vì tôi chuyển nhà. Nhỏ vẫn ở chỗ cũ nhưng tôi chưa bao giờ dám đến nhà nhỏ. Tôi mang tình cảm trong lòng mình thổ lộ với thằng bạn cấp hai đang học chung với nhỏ. Tôi vào nhà hấn nhiều lần chỉ để hỏi về nhỏ nhưng không đủ can đảm gặp nhỏ dù nhỏ cách hấn có vài trăm mét. Từ lúc nào mà tôi không dám đối diện thằng với nhỏ?

Tôi biết nhỏ đậu đại học còn tôi chỉ đậu cao đẳng. Tôi và nhỏ ở trọ gần nhau. Có lẽ chúng tôi thuộc về nhau. Thông qua tên bạn cấp hai tôi biết số điện thoại nhỏ và liên lạc. Lúc biết nhỏ gần mình tôi như phát điên lên vì sung sướng, tôi gặp nhỏ, khác lắm rồi so với ngày cấp hai. Nhỏ trở thành một thiếu nữ dịu dàng hơn nhiều so với ngày ấy. Tôi thấy nhỏ cũng rất vui khi gặp lại tôi.

Sau ngày hôm ấy, mỗi tối tôi thường qua chỗ nhỏ đi chơi, nói lung tung chuyện trên trời dưới đất. Chỉ thế thôi cũng khiến cho tôi mỗi đêm về cũng mất ngủ khi nhớ tới nụ cười giòn tan của nhỏ. Tôi với nhỏ nhắn tin với nhau nhiều hơn, tình cảm trong tôi dành cho nhỏ càng ngày càng lớn nhưng tôi vẫn không đủ can đảm nói trực tiếp cho nhỏ biết.

Tới ngày sinh nhật tôi, nhỏ bạn học trên trường nên không qua phòng tôi tham dự được. Buổi tối mưa lại quá lớn, tôi cũng không qua nhỏ. Hôm đó, tôi ngồi rượu uống với các chiến hữu cấp 3 của mình tới say nhè. Lúc đó, hiện trong tâm trí tôi chỉ là những hình ảnh về nhỏ, tôi muốn có hỏ ngay lúc này. Tôi muốn ôm nhỏ vào lòng và nói: “Anh yêu em”.

Nhưng tôi đã không làm vậy mà lôi điện thoại soạn tin nhắn cho nhỏ. Sau bao lần soạn rồi xóa, tôi gửi cho nhỏ cái tin cộc lốc ” Ta nhớ mi quá...”. Tôi biết nhỏ cũng không thể trả lời tin nhắn tôi bởi nhỏ thường ngủ rất sớm. Sáng sau tôi rất hồi hộp không biết nhỏ sẽ nói gì? Thế mà nhỏ chỉ nhắn tin lại cho tôi

một câu ngăn ngủi “hôm qua ta ngủ sớm” còn không đả động tới nội dung tin nhắn của tôi.

Một hôm tôi bị ốm, nhỏ qua tham tôi với đủ thứ linh kinh trong tay để nấu cháo. nhưng khi mua qua nhỏ nói: “Ta mua cho mi nấu đấy chứ t không biết nấu cháo đâu”.

Tôi giả bệnh, không được gần lửa để nhỏ nấu. Cuối cùng nhỏ cũng vào bếp nấu cho tôi. Đến bây giờ, mỗi khi nghĩ lại tôi đều bật cười. Lúc nhỏ bưng tô cháo ra, tôi liếc qua rồi nhỏ:

- Trứng gà mi mua đâu?
- O, ta quên cho vào rồi.
- Phòng hết muối hả mi?
- Sao? Mặt nhỏ ngêch ra ngạc nhiên.
- Sao t thấy cháo nhạt nhẽch?
- Á.. ta quên rồi!
- Cháo cảm sao không có hành hả mi?
- Á... ta quên rồi..

Nhỏ phụng phịu:

- Ta nói mi nấu đi thế mà không chịu nấu. Đưa ta nấu lại.
- Thôi khỏi, lúc đó ta đói chết sao uống thuốc được?

Nói vậy, nhưng thật sự lúc đó tôi thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Nhìn dáng vẻ của nhỏ đánh vật trong cái bếp nhỏ xíu phòng trọ mười mấy mét vuông . Nhìn nhỏ như một cô vợ trẻ bận rộn với những giọt mồ hôi lấm tấm Tôi chỉ muốn đến ôm nhỏ vào lòng. Tình cảm trong mười năm trời tôi vẫn giấu trong lòng, nó như một ngọn lửa âm ỉ...

Nhỏ quá vô tư hay cố tình không hiểu tình cảm của tôi? Nếu nhỏ yêu một người khác... chỉ nghĩ thế thôi cũng đủ làm tim tôi đau nhói. Dù vậy tôi vẫn không thể nói thật tình cảm của mình cho nhỏ vì bởi lẽ tôi sợ... sợ những tình cảm đó không được đáp trả, hơn nữa có thể nó hủy diệt mọi thứ tôi đang có.

Điều tôi lo lắng đã tới, vào một tối tôi nhận được tin nhắn nhỏ... nhưng nội dung không dành cho tôi. Tim tôi vỡ nát và nước mắt của một thằng con trai 21 tuổi rơi như mưa... Tôi nhắn lại cho nhỏ một cái tin “Ta không phải là người đặc biệt mà người nói”. Tôi nghỉ học và trốn tránh nhỏ... Những ngày tiếp theo, tôi qua phòng trọ của những thằng bạn thân và nốc rượu như nước. Tôi không muốn liên lạc với nhỏ nữa.

2 tháng sau, không thể xóa hình ảnh nhỏ trong tôi thế là tôi lại liên lạc với nhỏ. Nhỏ gấp gáp hỏi thăm tôi, nhưng với tôi những lời đó chỉ như xát muối trong tim tôi. Nhỏ muốn gặp tôi. Bắt bản thân phải từ chối nhưng con tim này không chịu nghe lời, đôi chân tôi vẫn đạp xe đến phòng nhỏ. Mở cửa phòng câu đầu tiên nhỏ thốt lên hỏi tôi trốn đâu và ốm như thế này?

Tôi trả lời qua loa và thông báo cho nhỏ tôi nghỉ học, vì không theo nổi. Nhỏ khuyên tôi bảo lưu và nhiều thứ khác nữa. Bỗng nhỏ nói:

“Ta nhận lời quen hẳn rồi. Mi gặp hẳn nhiều lần rồi đó” - Hẳn là bạn cấp 3 của nhỏ.

Nhìn trên gương mặt nhỏ tôi biết nhỏ hạnh phúc và vui vẻ. Nhỏ nói tôi là người đầu tiên nhỏ cho biết. Trong tâm trí tôi gào thét lên, tôi không muốn, tôi không muốn biết những điều đó. Buổi tối chia tay nhỏ về mọi thứ còn nặng nề hơn nhiều. “Dù cho thế giới này chỉ có mi là đàn ông ta cũng không thích mi đâu. Vì mi là bạn thân nhất của ta” - một câu của nhỏ nhẹ nhàng thế mà khi tới tôi nó như những nhát búa giáng vào lồng ngực làm tôi đau tê tái.

Tôi chọn cách trốn tránh nhỏ. Không liên lạc, không gặp gỡ tôi xóa bỏ những nơi có nhỏ. 5 năm kể từ ngày đó, tình cảm trong tôi dành cho nhỏ chưa bao giờ nguôi ngoai. Tôi thử tìm đến nhiều người nhưng vẫn không thành công vì hình bóng nhỏ là lí do khiến tôi không thể dung nạp thêm bất kỳ ai được nữa.

Dù cố kìm nén nhưng nhiều lúc tôi cũng không tự chủ nhắc máy gọi cho nhỏ. Chỉ một vài chuyện trên trời dưới đất thôi cũng đủ khiến tôi ấm lòng khi nghe

giọng của nhỏ. 15 năm - thời gian không ít trong một đời con người có lẽ vậy nên tôi không bao giờ xóa nỗi những kí ức về nhỏ. Có đôi lúc tôi vẫn thầm thì những lời tận trái tim mình, dù tôi biết nhỏ không bao giờ nghe được:

Xin lỗi, nhưng anh vẫn yêu em!

Nếu thời gian có thể trở lại, tôi nghĩ mình vẫn lựa chọn cách im lặng bởi vì ít ra hiện nay chúng tôi vẫn có thể liên lạc với nhau như những người bạn, vẫn có thể nói chuyện và nghe những tiếng cười giòn tan của nhỏ. Nhưng tôi lại hối tiếc vì mình đã chạy trốn như kẻ thất bại. Giá như tôi đừng trốn chạy, có lẽ tôi vẫn còn có thể gặp nhỏ, vẫn có thể lang thang quán cóc

Nhưng thời gian không ở lại, phải không em?

2. Tôi và hấn thật có duyên mà, mất liên lạc một thời gian dài thế mà bỗng dưng hôm nay tôi lại nhận được tin nhắn của hấn. Woa, thật tuyệt hấn lại ở gần tôi. Thế là chúng tôi gặp lại nhau. Với môi trường mới tôi vẫn chưa quen giờ có hấn đỡ căng thẳng biết bao. Từ tối đó hấn hay qua chở tôi trên chiếc xe đạp lang thang mọi góc ngách nơi mà hai đứa đang ở, ghé những quán ven đường ăn vặt và tám đủ thứ trên trời.

Ở bên hấn không bao giờ tôi phải giữ ý tứ cả, nụ cười lúc nào cũng sáng khoái và tự nhiên. Lại nhiều người bảo tôi với hấn đang yêu nhau. Chẳng lẽ không bao giờ tồn tại tình bạn giữa hai người khác giới? Tôi không tin.

Hôm sinh nhật hấn, tôi không qua dự được, tối hấn cũng không qua tôi nữa vì mưa quá to. Sáng sau tôi nhận được tin nhắn của hấn “Ta nhớ mi quá...”

Tôi sững người hồi lâu, có lẽ nào...Tôi không trả lời tin nhắn vì tôi cũng không biết nói sao với hấn cả.

Hôm hấn bị bệnh tôi qua thăm hấn, đấy là lần đầu tiên tôi nấu cháo... rất tệ, mặc dù hấn luôn hoạnh hợ nhưng vẫn ăn hết. Tối về tôi quên lấy điện thoại thế nên sáng sau qua phòng hấn lấy về. Hấn làm tôi tức điên mà...

Tên bạn cấp 3 gọi cho tôi mắng tôi không muốn nghe điện thoại thì nói sao lại để bạn trai nghe máy rồi mắng mình không được làm phiền người yêu hấn. Tôi không theo kịp câu chuyện của tên này. Không muốn nghe? Điện

thoại..? Chẳng lẽ...là hẳn. Có lẽ thật sự không ổn khi hai người khác giới làm bạn với nhau...

Tôi cố tình nhắn nhăm tin cho hẳn.

“Ta không phải là người đặc biệt của mi” – hẳn trả lời lại.

Sau tin nhắn đó tôi mất hẳn liên lạc với hẳn một thời gian. Tôi đã sai ư? Một thời gian tôi rất buồn, có lẽ 10 năm tình bạn thân thiết lại kết thúc như thế sao?

2 tháng sau hẳn liên lạc lại với tôi, tôi yêu cầu gặp nhau. Lúc mở cửa, tôi nhìn hẳn thốt lên kinh ngạc vì hẳn gầy đi nhiều quá. Chúng tôi lại lang thang nhưng dường như đã có cái gọi là khoảng cách ở giữa. Hẳn nói đã bỏ học, tôi sưng người, khuyên hẳn nên bảo lưu nhưng ánh mắt hẳn đã nói lên tất cả.

Rồi tôi nói với hẳn rằng tôi đã nhận lời làm bạn với một người bạn thời cấp 3. Sự tuyệt vọng trong đôi mắt hẳn hay tôi đang nhìn lầm?

Hẳn rời bỏ thành phố như bốc hơi khỏi cuộc đời tôi từ ngày ấy. Với vòng quay cuộc sống tôi dần làm quen được nhiều người bạn mới và hòa đồng với mọi người hơn từ khi anh bước chân vào cuộc sống tôi. Nhưng tôi vẫn nhớ về hẳn.

5 năm kể từ ngày ấy, hẳn gọi điện cho tôi đôi lần, chỉ nói những chuyện vu vơ. Dù không thường xuyên nhưng ít ra quan hệ của chúng tôi vẫn như trước không bị đứt mẻ. Những người bạn cấp hai vẫn kể tôi nghe về hẳn, hẳn có quen một vào người nhưng rồi lại chia tay.

Rất nhiều lần tôi muốn nói với hẳn lời xin lỗi.

Xin lỗi, không phải ta không hiểu những gì mi dành cho ta. Nhưng sự thật là, ta không thể tiếp nhận được. Giống như định mệnh, như những gì ta từng nói với mi dù thế giới này còn mình mi làm đàn ông, ta vẫn không chọn mi là người yêu được. Vì định mệnh ta và mi chỉ là bạn thân.

Mi biết không người yêu của ta không làm ta cười nhiều như mi, đôi khi còn làm ta khóc, hay chê ta hậu đậu, nói ta là gốc gác, nhưng làm ta thấy hạnh

phúc, thấy bình an và thấy mình được che chở, bảo vệ. Ta sẽ hạnh phúc, vì vậy mi cũng phải thế nhé! Bởi thời gian không ở lại đâu mi.